

[Søgaard.]

belastning for de danske forsikringstagere.

Men en del af forsikringsområdet, nemlig genforsikringen, kan vistnok siges at være en form for dobbelt administration, som dog må fordyre noget. For så vidt må det da virke uheldigt på omkostningerne, hvis alt for mange, og her vel særlig de små selskaber, overdrager en del af forsikringerne til andre selskaber.

Omvendt kan det naturligvis siges om visse former for forsikring, herunder søforsikring, at det vel her må være hensigtsmæssigt at dele risikoen ud på en række selskaber, således at eventuelle katastrofer ikke rammer et enkelte selskab for hårdt.

I livsforsikringsbranchen er den væsentligste del af de tegnede forsikringer det, man kalder opsparingsforsikringer, således at forsikringstageren på et eller andet tidspunkt får udbetalt et eller andet beløb. Det synes, som om denne form er den mest populære her i landet i modsætning til andre steder. Derimod nyder det, som man kalder risikoforsikringer, tilsyneladende ikke den samme goodwill i befolkningen. Men måske vil en kommende undersøgelse kunne give et svar herpå. Man skulle jo synes, at efterhånden som befolkningen gennem forskellige pensionsordninger sikres, når alderen melder sig, måtte hovedinteressen måske nærmere samle sig om en egentlig sikring for familien i de år, da børnene vokser op, og her vil risikoforsikringen med dens noget billigere præmie vel være den sikkerhed, som de fleste efterhånden har behov for. Måske ville en effektiv oplysning her virke fremmende på denne art af livsforsikring.

I forbindelse med livsforsikrings-selskaberne har spørgsmålet om forskellighederne i omkostningsniveauet mellem de enkelte selskaber og årsagerne hertil været rejst. Når f. eks. statsanstalten for livsforsikring i 1959 med en præmieindtægt på 107,3 mill. kr. brugte 14,4 mill. kr. til akkvisitions- og administrationsudgifter, så kan det nok heroverfor se noget voldsomt ud, at aktieselskaberne af en præmieindbetaling samme år på 262 mill. kr. brugte 64,4 mill. kr. til de samme omkostninger, og at de gensidige selskaber af en præmieindtægt på 74 mill. kr. brugte 20,8 mill. kr. Nu er der naturligvis forskellige faktorer, der spiller ind, og her vil først og fremmest det, man kalder

forsikringsbestanden, være afgørende. Det er klart, at en forsikringsbestand med en gennemsnitlig forsikringssum på ca. 4 400 kr. og en gennemsnitspræmie på 129 kr., som den var for aktieselskaberne i dette år — og for de egentlige gensidige selskaber en forsikringssum på 3 420 kr. med 112 kr. i præmieindtægt i gennemsnit — jo ikke omkostningsmæssigt kan sammenlignes med statsanstaltens gennemsnitlige forsikrings-sum, der ligger helt oppe på 9 100 kr. med en årspræmie på 254 kr. Men det kunne måske rejse spørgsmålet om betimeligheden af at gøre forbrugerne opmærksom på det urationelle i de alt for små forsikringer, som altså er forholdsvis dyrere; samtidig kunne man måske tænke sig, at den kommende kommission kunne finde frem til mere hensigtsmæssige ordninger på dette område.

Skadesforsikringsbranchen dækker præmiemæssigt ca. $\frac{2}{3}$ af forsikringsmarkedet. Bortset fra nogle meget små, men forholdsvis ret indtægtsgivende brancher som kombineret grundejerforsikring, svampe- og husbukkeforsikring, tyveri- og cykeltyveriforsikring samt kreditforsikring er det vel nærmest motorkøretøjsforsikringerne, der i vort meget stærkt trafikerede samfund berører flere og flere mennesker. Denne branche dækker igen ca. $\frac{1}{3}$ af hele skadesbranchen i præmiestørrelse, herunder såvel lovpligtig som anden forsikring. På dette område har jeg mine stærke tvivl, om det virkelig er lykkedes forsikringsrådet at opfylde bestemmelserne i § 5 i bekendtgørelse af 18. juni 1955 angående monopolovens anvendelse på forsikrings-selskaberne.

I denne bekendtgørelse siges det nemlig, at det påhviler forsikringsrådet at undersøge, om aftaler, vedtagelser og bestemmelser mellem selskaberne medfører eller må antages at ville medføre urimelige præmieansættelser, gebyrer m. m., urimelig indskrænkning i den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse, og, såfremt dette er tilfældet, at søge forholdet bragt til ophør.

Min tvivl gælder bl. a. i det tilfælde, hvor en mand køber en bil. Hvis han betaler bilen fuldt ud, kan han nøjes med en lovpligtig ansvarsforsikring, selv om det sikkert i de fleste tilfælde velsagtens er sådan, at han ved siden af tegner det, man kalder en kaskoforsikring. Hvis han derimod ikke